

કવિ તાનસેન, મીરાંબાઈ સુરદાસ કૃત ભક્તિના

પ્રભાતીયાં.

Reg. No. 178

III

~~જન~~ 30-8-1921

19th સોખીલા સમજનોને માટે

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,
મણીલાલ શીવલાલ ડક્કર બુકસેલર.
રાવપુરા, ટાવર પાસે વડોદરા.

આવૃત્તિ ૮ મી.—પ્રત ૩૦૦૦.

સંવત ૧૯૭૭—સને ૧૯૨૧.

શા. પોપટલાલ અમથાભાઈએ શ્રી જ્ઞેન વિદ્યાવિ
પ્રેસમાં છાપ્યા. ડૉ. રીચીવેડના પુલ નીચે નં ૧૧૬
અમદાવાદ.

કીંમત રૂ. ૦-૪-૦

૮-૪૧૭

પ્રભાતીયાં.

પ્રભાતીયું ૧ છું.

પરમાતના પહોરમાં દીકા ડોકોરમાં, ઠીક ઠાકોરથું મન મોહું;
રથુહોડરાય છે જકત જોવા જાય છે, ગોમતી ગંગમાં અંગ ધોયું. પ.
ગોમતી બાદમાં મળ્યા પ્રભુ વાટમાં, સેજમાં શામળ સામું નિહું;
નરહરી નરખીયા પ્રેમથી પરખીયા, પંમકધડી એકમાં પાપ ખાયું પ.
દાનવ દેખાડીયા ચઉદ રત્ન કલાડીયા કામધેનુ ગાયનું દુષ દાયું;
દેવની વાતમાં સમુદ્ર સાથમાં નાચને નેત્રે નીર વલોચું, પ.
બોડાણેજી લાવીયા ડંકપુર આવીયા, સરવના મનમાં શુભ સોયું.
સ્વામી આશારામના નવખંડે, શાગળે ચિત્તમાં ચિત પ્રાયું. પ.

પ્રભાતીયું ૨ છું.

રાત રહે જ્યાહરે પાછલી ખટ ધડી, સાધુ પુરૂષને સુષ ન રહેવું;
નીકરને પરહરી .. હરી, એક તું એક તું એમ કહેવું. રાત.
જોગીઆ હોય તેને જોગ સંભાળવા, જોગીઆ હોય તેને જોગ તજવા.
વેદીયા હોય તેને વેદ વીચારવા, વધજનવ હોય તેને કળ્યુ જાળવા. રાત.
સુકવી હોય તેને સદગ્રંથ બાંધવા, દાતાર હોય તેને દાન કરવું,
પ્રતીષ્ઠતા નાગીએ કંથને પુછવું, જે કહે તેને તો ચીત ધરવું. રાત.
આપણે નથા ધરમ સંભાળવા, કર્મનો મર્મ લેવો વિચારી;
નરસૈયાના સ્વામીને રનેહથી સમરતાં, ફેર નવ અવતરે નરનેનારી. રાત.

પ્રભાતીયું ૩ છું.

જગીને જોઈ તો જગત દીશે નહિ, ઉધમાં અટપટા ભોગ જાસે;
ચીત ચૈતન્ય લીલા સતરૂપ છે, બલ વટકી કરે બલ પાસે. જા.
પંચમાહાસુત પરીબલ વીશે હિપજ્યા, આણુ અણુમાંથી રહારે વળગી;
કુચને રંગ તેતો વૃક્ષનાં જાણવાં, ચડચડી ડાળ તેતો નહીરે અગગી. જા.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૪૧૦ વર્ગિક

પુસ્તકનું નામ ને લાતિયાં

વિષય ને : ૧

વેદ તો એમ વદે શૂની સ્મૃતિ શીખ દે, કનક કુંડળ વીશે ભેદ ન હોય;
 ઘાટ ઘણા પછી નામ જીજ્ઞવા અંતે તો હેમ તે હેમ હોયે. જા.
 જીવને શીવ તો આ ઇચ્છાએ થયા, રચી પરપંચ ચૌદ લોક કીધી,
 બજે નરસૈયો તેજ તું તેજ તું, એને સમર્થાથી કંઈ સત સીધ્યા. જા.

પ્રભાતીયું ૪ થું.

હિં હિતાવળો આદ્ય તું વીકલા, ગોવીંદ ગાયને વચ્ચ ધાવે;
 જાગને જાદવા જનની જશોદા વદે કહાન કાં તને નીદ્રા આવે. હિં.
 હંતધાવન કરો આજસ પરહરો, રજની વીતી ગયું પહોર ફાટયું ?
 કુરને કરમલો સેનસીરાવતો, દહીરે દામોદરા થાપ ખાટું. હિં.
 ખારણા બહાર બલીબદ્ધ હિલા રજ્યા, બેરે વાહાલા તારી વાત જુવે;
 નરસૈયાના સ્વામીનું મુખડુ દીકે મનડું વળી બનીશેરે મોઢે.

પ્રભાતીયું ૫ મું.

જળકમળ છાંડી જાને જાળા, સ્વામી અમારો જાગશે;
 જાગશે તને મારશે, મને જાળદત્યા લાગશે. ટેક.
 કહેરે જાળ કાં મારગ ભુલ્યો, રે તારા વર... આ;
 નીચે તારો કાળજ ખુટ્યો. અહીંઆં તે શીદ આવીયો. જળ.
 નથી નાગજી હું મારગ ભુલ્યો, કે મારા વેરીએ વળાવીયો;
 મથુરા નગરીમાં જુગટું રમતી, નાગનું શીશ હારીયો. જળ.
 રંગે રૂડો રૂપે પુરો, દીસતો કોડીલ કોડામણો;
 તારી માતાએ કેટલા જન્મીયા, તેમાં તું અગખામણો. જળ.
 મારી માતાએ બેઠ જન્મીયા, તેમાં હું નટવર નાનકડો;
 જળાડ તારા નાગને, માંડે નામ કૃષ્ણ કોડામણો. જળ.
 લાખ સગાનો મારો હાર આપું, આપુરે તુજને દોરીઓ;
 એટલું મારા નામથી જાનું, આપું તુજને કરી ચોરીઓ. જળ.
 શું કંઈ નાગજી હાર તારો, શું કંઈ તારો દોરીઓ;

જાને કાળે નાગણુ તારે, કરવી ધરમાં ચોરીઓ. જળ.
 ચરણુ ચાંપી મુખ મરડી, નાગણુ નાગ જગાડીયો;
 ઉઠને બળવંતા કોઇ, બારણે બાળક આવીયો, જળ.
 બેઉ બળાયા બાથે વળાયા, કૃષ્ણે કાળીનાગ નાથીઓ;
 શહન ફેણ પુકવે જેમ ગગન ગાળે હાથીઓ. જળ.
 નાગણુ ગહુ વિલાપ કરે છે, નાથને બહુ દુઃખ આપશે;
 મથુરા નગરીમાં લઇ જશે, પછી નાગનું શીશ કાપશે. જળ.
 બેઉ કરજોડીને વીનવે સ્વામી, મુકો અમારા કંથને;
 અમે અપરાધી કાંઈ ન સમજ્યા, ન ઝોળખ્યા ભગવંતને જળ.
 ચાળ બરી સગ મોતીઓ, શ્રી કૃષ્ણનેરે વધાવીઓ;
 નરસૈયાના નાથ પાસેથી, નાગણુ નાથ છોડાવીયો. જળ.

પ્રભાતીયું ૬ ટું.

જદુપતિ નાથ ચે મીત્ર છે તમ તણા, જાઓ વેગે કરી કૃષ્ણ પાસે;
 પ્રીતી પુર્વ તણી કેત ધરશે હરી, મનના મનોરથ સફળ થાશે. જદુ.
 ઘેર બાળક સહુ જાને બહુ, અન્ન વસ્ત્રથી રહેછે ઉણા;
 નીરધન સરજ્યા પુણ્ય ક્રીધા વીના, કરમના દોષ તે આવી પુણ્યા જદુ.
 જદુપતી જાદવ બકતી વસે સાધવા, કરશે કરુણા પ્રભુ દોન જાણી;
 ગોમતી સ્નાનથી કોટી અધ નાસશે નીરખતાં કૃષ્ણને પ્રેમ આણી જદુ.
 કૃષ્ણને હળી મળી સીક આવો વળી, જાણુશે દુઃખ અંતરજામી;
 વીનતી મન ધરો આજસ પરકરો, સહાય થાશે નરસૈયાના સ્વામી. જદુ.

પ્રભાતીયું ૭ મું.

સાંભળો ભામતી કાન ધરી કામતી, કૃષ્ણ કહાવું તું કરપણે પામી;
 ત્રીલુવન નાથ તે મહાપતી માધવા, કેમ બોલાય ત્યાં વાત ચાંપી;
 દીવસ ઝાઝા ચમ્પા બાળપણને ગયા, રામતી નવ જાણે પ્રીત જુની.
 દુરગળ રંકે હું બીજીક બાપડો, નવ લહુ વળી ચોકસી ચુની. સાં.

હિત્રસેન અકરૂર ઉદ્ધવ છે ત્યાં બળીભદ્રને અનીરૂદ્ધ પાસે;
કોટી ચોદા જ્યાં હું ઉભો રહીશ ક્યાં, કાણુ આવી મહારો હાથ સ્હારો;
જડી રત્ન મણી કાન્તી જાસે ધણી, તીમીર નાવે તેની જ્યોત પાસે
ત્યાં કેમ ખોલી શકું વણુ વદતો થતો ધમણુ ધમણુ રહુ શ્વાસોશ્વાસ.
માનુની ખેસી રહો મુખદુષ્પ સહુ સહો ભોગવો કરમ જે ભાગ્ય ગોટયું;
દુરીજન લોક તે છોને લવતા રહે, નરસંઘના સ્વામીનું ખીરદ મોટું.

પ્રભાતીયું ૮ મું.

સ્વામી સાચું મોલવું નવ રહ્યું હાસ્યનાં વચન તે વેદ વાણી;
અવતણું નાવ તે ભક્તિ ભુદર તણી, તે હું પ્રીછવું સ્નેહ આણી. સ્વા.
નથી હરી વેગળા ભક્તિ ભાવે મળ્યા, રાયને રંક તે એક ઘાટે;
લખપતિ કોટી મન માણે રતી, શુક સરખી ત્યાં નથીરે શાહે. સ્વ.
આહાણુ દેવ શ્રી કૃષ્ણજી જાણુવા, નીજ જન - - - - - પદ લેશે;
પ્રીતની પીત તે જાય નહીં વીસરી, જાળલીલા તણાં ચરાત્ર કહીશ તેવા.
નથી કાંઈ આહવા ભેટ લખને જવા, કેમ કરી જાણુશે કૃષ્ણ કામી;
મીત્રથી આપણા વૃદ્ધને લગ્નવશે, નીરખતાં લાજે નરસંઘના સ્વામી. સ્વા.

પ્રભાતીયું ૯ મું.

વીનતી વળી કહુ ભેટ આપી દઉ, પોતીએ તાંદુલ ગાંઠ બાધા;
જાણુશે થોડે ધણું, ભાવે ભોજન તણું ધન્ય તે કૃષ્ણશું સ્નેહ સાધે. વી.
બીલડીનાં ખેર તે ભાવે આરોગીયાં, ભુકું અન્ન આહીરનું લીધું;
ભક્ત વીદુરની ભાજી ભાવે જમ્યા, ભુખનું નોતરું પાણું કીધું. વી.
પેરે પેરે પાંડવ કષ્ટ નીવારીયાં, ભક્ત કારણુ કંઈ દુષ્ટ માર્યા;
હૃદય નીચ એને છે પારખું, પતીત અધર્મો કંઈ કોટી તાર્યા. વી.
ભક્તિ વશ વીહલો સંત સાચા મલ્યા સમોવટને નવ ચુકે ટાણે,
સંત સમરે ત્યાં આવી ઉભો રહે, ભક્તના મન તણો ભાવ જાણે. વી.

હજીએ વેગે કરી નીરખો મુકતાપુરી ધન્ય ધન્ય તારણી સ્નેહ ન્યાજે
નરસહયાના નાથને નીરખો નિશ્ચય કામનીએ કંથને ખાજી આલ્યા. વી.

પ્રભાતીયું ૧૦ મું

આલીઓ વાટમાં જાનના ઘાટમાં, મીત્ર મોહન તાણું નામ લેતો;
ધન્ય એ નાર એ અવતાર સફળ કર્યો કૃષ્ણ કૃષ્ણ મુખ એમ કહેતો.
માગ્યું મૃત્યુ પ્રમાણને પ્રાણી છે, લોભ કાષે તહાં પ્રીત તુટે;
કહ્યું મેં અખળા મુખે ખેસી રહ્યો, માગતે તો બધો ભરમ તુટે;
માગ્યું મેં નથી શું મુખે કહ્યું કથી, ભાગવું દર જે ભાગ્ય લાગ્યો.
શ્રાપ્રતિ નાથે મને સરખવીયો, કહેતાં એમ દ્વિજ દ્વાર આવ્યો;
આવી ઉભો રહ્યો કંઠ ગદગદ થયો, કાટી સુરજથી જ્યોત ભાસે.
હર દયા આણીને હરીજન જાણીને, પોણાએ જઈ કહ્યું કૃષ્ણ પાસે;
મંદીર તેડ્યા આલીને બેટીયા, ત્રીવીધના તાપ તે સર્વ નાદાં.
તેમને સિંહ જે સારીયા, તાણતાં વિપ્રનાં વસ્ત્ર ફાટ્યાં;
તેલ ડુબેલ મરદન કરાવીયા, શુદ્ધ ઉષ્ણોદકે સ્નાન કીધું.
જનકની પાવડી ચરણ આગળ ધરી, કૃષ્ણે ચરણોદક શીશ લીધું.
સ્પર્શી પીતાંબર પહેવવા આપીયું કનકના ચાળે પકવાન દીધાં.
કૃષ્ણ પલંગપર પોતે પધરાવીયાં દધીસુતા વીજણે વાયું ભરતો;
સત્યભામાદીક નારી નીરખી રહી, નરસૈયાનો નાથ પદ સેવા કરતો.

પ્રભાતીયું ૧૧ મું

ધ્યાન ધર હરી તાણું અદ્વય ઘડી આગસુ, જે ચક્રી જન્મના દુઃખ જાયે;
અલર ધંધો કરે અર્થ કાંઈ નવ સરે, માયા દેખાડીને મૃત્યુ વાહાયે.
સફળ કલ્યાણ શ્રી કૃષ્ણના ચરણમાં શરણ આવે મુખ પાર ન હોયે;
અવર વેવાર તું મેલ મિથ્યા કરી, કૃષ્ણનું નામ રાખ મન માંહે. ધ્યાન
પટકય માયા પરી અટક્ય ચરણે હરી, લટકમાં વાત મુણતાંજ સાચી
આશનું ભજન આકાશ સુધી રચ્યું, મુઠ એ મુળથી ભીંત કાચી. ધ્યાન

અંગ જોમન મયું ચલીત પીંજર થયું, તોય નથી લેતો કૃષ્ણ કહેવું
 ચેતરે ચેત દિન ચાર છે લાભના, લીંચુ લટકતાં રાત લેવું. ખ્યાન
 સરસ ગુણ હરીતણું જે જનો અનુસર્યા તે તણા સુજસ તો જગત બોલે;
 નરસૈના રંકને પ્રીતપ્રભુશું ધણી, અવર વેપાર નહી બજન તોલે. ખ્યાન

પ્રભાતીયું ૧૨ મું.

હરિ હરિ રટન કર કઠણ કળીકાળમાં, દામ ખેડે નહી કામ સરસે;
 ભકત આધીન છે શ્યામસુંદર સદા, તે તારાંજ કારજ સીદ્ધ કરશે.
 ગાલપ સુખ સાં રું મુઠ કુલ્યો ફરે, શીશપર કાળ રહ્યો દંત કરડે
 પામર પલકની ખચર તુજને નહી, મુઠ શું જોડને મુછ મરડે
 પ્રોટે પાપે કરી જુદી પાછી ફરી, પરહરી થડ શું ડાળે વળગ્યો;
 પ્રપંચ પરહરો સાર હૃદયે ધરો, ઉચરો હરી મુખ આગળ ધરી.
 ઇશને ઇરસા નહી જીવમય આપણે અવગુણ રહ્યો અજગો;
 નરસૈયા હરી તણી ભકિત જુદીશ માં ભકિતવિના પીજું ધુળધાણી. સ.

પ્રભાતીયું ૧૩ મું.

ધન્ય ધન્ય તું રણુછોડછ, દીન જાણી મને માન દીધું;
 ન મજ જગતે ભોગ પોહોચાડીયા, આજ અમરીપથી અધીક કાપું.
 કનકને આસને મુજને બેસારીઓ, રૂક્મણી કૃષ્ણનો હાથ સહાર્તા;
 હેત કરી હરી ચરણ દયાવીયા, ખટરસ ભોજન ખાંતે ખાતા;
 બાળપણા તણો સ્નેહ મન વીસર્યો મીત્ર મોહન તણી પ્રીત સાચી;
 હેતથી હળા મળી માન દીધું મને રંક બેસારીયો કનક માંચી.
 ધન્ય કૃષ્ણજી સંત સેવા કરી ખ્યાન ધરતો હું નીજ દ્વારે આવ્યો;
 રતન જડીત મણીમય શોભા ધણી, દીવશું દારીકા માંહી આવ્યો.
 કનકની જુમી રતનના ચાંબલા, અર્કની જ્યોત ઉઘોત દીસે;
 ખાનને પાન પીહાર સ્થાનક ધણા, કામની નીર્જતા રામ દીસે
 સપ્ત નવવરસની દીડી ત્યાં સુંદરી, ધર્મા દેવ વીજીતથી રહ્યા નીહાળી.

સોળ શણગાર તે અંગ સુંદર ધર્યો, દેવ વીજુતથી રહ્યા નીહાળી;
 સહસ્ર દાસી મળી પાસ વીંટી વળી, કામતી કંથ પાસે આવી.
 સ્વામીરે સ્વામી હું હું દાસી તમતણી, આલો મંદીર વીશે પ્રેમ આણી;
 ગોમતી સ્નાન કરી કૃષ્ણજી નીરખીયા પુન્ય અગટ થયું પાપ નાહું.
 તે થકી સ્મરદિ આ મુકળ સંપડી, મટી ગયું આપણું ભાગ્ય નાહું;
 કૃષ્ણ કહેતાં તે નિજ ધામ પધારીયા, નવલ જોમત જ્યાં નરને નારી;
 વીનતી ઉચરતા રજની વીતી ગઈ, નરસૈયાના સ્વામીની પ્રીત આરી.

પ્રભાતીયુ ૧૪ મું.

નંદના નંદશું જેને બળ્યા નહી, તે નર માનવા ખર શ્વાન તોલે;
 જુતળ બાર કરવાને એ અવતર્યા પ્રેતની પેરે સંસાર ડોલે. નં.
 દષ્ટિ થકી ટોળે ભોગ તેના જળે, સૈલ પડો તેનો મુખ માથે;
 જીવતા જન તે તો જન્મ જેવા જાણવા, પ્રિત નહી તેને કૃષ્ણસાથે. નં.
 કીર્તી કૃષ્ણની જીભથી નવ બણે, તેહ મુખ દેવરાય તાણે;
 બણે નરસૈયો જેણે રીને જાણ્યા નહી, તેતું કુટુંબ સદાય કાળે. નં.

પ્રભાતીયુ ૧૫ મું.

પ્રેમરસ પીને તું મોરના પીંછધર તત્વતું હું પશુ તુચ્છ લાગે;
 દુખળા દોરનું કુશકે મન મળે ચતુર્ધા મુકિત તારી ના માગે.
 પ્રસન્ન વાત પરીક્ષા પ્રિયતા નહી, શુકલએ સમજીને રસ સંતાડયો;
 જ્ઞાન વધરાગ કરી પ્રજુ પુરા કળો મુકતીનો મારગ સીધો દેખાડ્યો.
 મારીને મુકિત આપી ધણા દહસને જ્ઞાની અજ્ઞાની બહુ મુનીરે જોગી,
 પ્રેમને ભેટતાં વૃજતણી ગોપીકા, અવર વીડલા કાંઈ બકત જોગી.
 પ્રેમને મુકિતનો પરમ વધલ સદા, હેતુના જીવતે પ્રિતુ તુટે;
 જન્મોજન્મ લીલારસ ગાવતાં, વહાણનાં વહાણ જેમ દવાર છુટે,
 મેં ત્રણા હાથ ગોપીનાથ ગરવ ધણો, અવર પીજું કષ્ટએ ન લાળુ;
 નરસંયો મહામમી ગાય છે મુચ્છ કથી, જતી સતીને તો સ્વપ્ને ન આવે.

(૯)

પ્રભાતીયુ ૧૬ મું.

અળીતણે દ્વાર હરી વીમ વાણુ નહુવા જોને જોષમે ધનુ ગાઇ મગન ગાણ
 સંદ્રપસ્તથી અળી આગ્યો દિતાવજો જોને જોષમે તે દીજ લોને વિચારી;
 એક પરણકુટી તણો ડાપ બણ્યા કર, જોષવું તે મારે મુળ સાચુ
 વિમ્ર ફરે ધણી લોભના વસાલા, કાન માટે ધણો હું તે રાચું.
 લ્યોજી બંડાર બહુ કુચીઓ સહીત. વળી માગે હસ્ત મારા રાખે ધરમાં;
 હસ્ત બંડારને હું શું કરું, લોભીયાની નથી જાત મારી;
 આગે વિધાતાએ વામન નીરખીઓ, વરત સહેવું મારે બ્રહ્મચારી.
 ચેતજે તું જળી શુક કહે જળ પડ્યો, વહજણવે વામન ધારી
 અશ્વ જગત સમે દાન અવની તણું પાત્ર એવું ક્યાં મળે મને મોટું;
 હરી તણા શરણ ઉપર શીર નામતાં, નાળામાં બ્રજમુત પેઠો ચોળી.
 રાશ રૂદ્ર ધરી ધણું ધણું રાયજી, નેત્રમાં દરમની શેર ચાલી;
 ખાપડો બલીરામ પગતજે આપીયો, લુપ પાતાજનો કરી આપ્યો,
 નરસહયો હરી લકન આખીન છે, દંદ્રને અવીચળ અધિકાર આપ્યો;

પ્રભાતીયુ ૧૭ મું.

વાસ નહી જ્યાં વહજણુ કરો, ત્યાં નવ વસીએ વાસડીયાં;
 શ્વાસોશ્વાસ હરી સ્મરણુ ન કરે, તો શ્વાસ ધરમ કેરી રવડીયાં,
 જીભલડી જપગાળા ન જપે, તો જીભલડી નવ ખાસડીયાં;
 જન્મ તેનો નહી જેમાં ન કહેવામાં હરીનાં દાસડીયાં.
 મોહન માયા પાંખી, અવર માયા જેમ દાસડીયાં.
 બણે નરસહયા ભાર મારી, મા પદ્મી દશ સાસડીયાં.

પ્રભાતીયુ ૧૮ મું.

શરીર શોખા વિના સાર નહી સાંપડે, પંડીત પણ નહી પાસે મોક્ષ,
 તાંદુલ મેલીને તુષ્ટને વળગી રહ્યા, જીત ન ભાગે એમ કાલે થાયે,
 રસના સ્વાદમાં સરવ રૂધાઇ રહ્યા, વાગતી ગુરૂના વીનારે ગુથે;

વાણી વીલાસમાં વીવીધ વાણી વટે, પરહરી પ્રેમને વળગે યુથે;
 શબ્દ શીખે ખરો સકળ વિદ્યા ભણે, અગ્નિાત્મ હિયરે આવી ઓથે.
 પ્રપંચ પીડમાં રહ્યો અહંકાર નવ ગયો આથડયો એમ અનંત કાંઠે;
 શબ્દકળા કહે રજનીમાં આથડે એમ અજ્ઞાનમાં શીથ ગોથે.
 ભણે નવસંપ્રયો જે ભેદ જાણી જાઓ, મેંતો રચી કહ્યું પદ ચોથે.

પ્રભાતીયુ' ૧૯ મું.

વનચર વીરા વધામણી, કેને ક્યાં થકી આવ્યો;
 આરે મુદ્રિકા શ્રી રામની, ક્યાં થકી લાવ્યો. વનચર.
 આરે મુદ્રિકા શ્રીરામની, કેમને જોવા ન જડતી,
 તે તારે હાથ આવી થકી, મુને કળ નથી પડતી. વનચર.
 બોલજ બોલને ગાંધવા, સાચી સંભળાવ વાત,
 જવાળા બોલવજે જનની, કુશળ રહુનાથ. વનચર.
 કેપ કરી મારે કંથજી, કેમ હાથે ન મારી,
 કપુર લઈ આવ્યું કાગને, મારે વાલે વિસારી. વનચર.
 નાથ નમેરા કેમ થયા, હજડાં કડબજ કીધાં;
 સતીને મેલીને સાધુ થયા, મુખે મુનિવર દીધાં, વનચર.
 જોગ લીધાં જે બંધવે, બેઠા આસનવાળાં;
 આપીત થયા સહ દેખતાં, દીધાં ઉપરીત બાળા. વનચર.
 આજકાલ રાયજી આવશે, તેતો અજળા ઉગરશે;
 નાથ વિચોગે ટળવળી, નારી નીશ્યે મરશે. વનચર.
 પંથ ન્યાળતી નેતરો ગળ્યાં, કરમનો પાર ન આવ્યો;
 રણકોડના સ્વામીને જઈ કહેજો, પ્રીતીયે સંદેશો કહાવ્યો. વનચર.

પ્રભાતીયુ' ૨૦ મું.

હસીને બોલ્યા હનમાનજી, માતા આજા પામું;
 હો તો રાવણને રાજાવું, કહે તો લંકા પ્રજાજી. હસીને.

કહો તો રાક્ષસના કુળને, ખરી ખાતિથી ખાવું;
કહો તો ખધે બેસારીને, પેલી પાર લેઈ જાઉં. હસીને.

સાચુ માનો મારી માતજી, કશી ચીંત્યા ન કરીયે;
સાચે માન કરી સાધવો, ધ્યાન ધણીનું ધરીયે. હસીને.

ઓ આવે રૂડો રામજી, ટાળવા દુઃખ તારું;
ચુક કહેવા મને મોકલ્યો, કહ્યું માનજે માંડ. હસીને.

રામ લક્ષ્મણ આરોગ્ય છે, સમાચાર છે સારા;
મારી માતાનું દુઃખ જોઈને, આવે આંસુની વારા. હસીને.

આ આવે રઘુનાથજી, જાણીને જોગ માયા;
રાજ રાવણને મારશે, ગુણ રજુકાડે ગાયા. હસીને.

પ્રભાતીયું ૨૧ મું.

શેઠ કીયો હવે શામલો, જોજો મહા ધન આશ્યું;
નાણું ખર્ચે હરી નામનું, ત્રણ લોકમાં આશ્યું. શેઠ.

અવર વેપાર ઉપાડીયો, કાઢી કરમની કાઢી;
લક્ષ ગોરાસીમાં જોઈ વળ્યો, ખડખડ સહુ ખાટી. શેઠ.

મેઠ મસ્ત બે ટીકવા, મન મમતારે મહાલે;
કહ્યું કોઈનું નવ કરે, બેઠા ધર લાલે. શેઠ.

કામ ને ક્રોધ મંત્રી મલ્યા, તેને મુકી તે વાલી;
તે મમતારે લાવીઆ, તેને મુકી તે સાલી. શેઠ.

જળ બેઠ તો છે છોકરા, થઈ બેઠા છે મોલી;
દગાને લાલ્યો દુકાનમાં, કાણ રાખે છે થોલી. શેઠ.

હરખ શોકની હુંડી કરી, માંહી મમતારે મોટા;
વાણીતર વધી ગયો છે, પછે આવ્યો છે ટોટા. શેઠ.

વ્યાજ કુલ્યું વહીયાતનું, ખાતું નવ જોયું;

મેળ ન કાઢ્યો મૃત્યુનો, પછી આપ વગોવ્યું.	શેઠ.
વીમો લુટાણો વાટમાં, તળ પ્રીછેરે વાણી.	
અંગુઠીયા અલંકારનાં, છુટીયાં વણ પાણી.	શેઠ.
અર્ધીને પોથી જે હતી, સરવે જોડ મેઠા;	
જમરે આવ્યારે જ્યારે લુટવા, નાસી ધરમારે પેઠા.	શેઠ.
અંતે ન જાયે આશરો, ભ્રમ આગળ ન આલ્યું;	
નવરે દારે નાઠા ફરે, સાથે કાચ ન આવ્યું.	શેઠ.
નોકર સરન નાશી ગયા, શેઠ એકલાને સાલ્યા;	
લલોપતી તેણે કહી, સરજે મંત્રીને વાલ્યા.	શેઠ.
લાખ લેખાં તો લોભનાં, જર ન મળે જરીક;	
પુન્ય પાપની કાચળી, ઠાલી રહીરે ઓશીક.	શેઠ.
ચિત તણારે જે ચોપડા, તેને મુક્યારે જોષ;	
પાનાં છે પ્રપંચનાં, તેને નાંખ્યારે ધોષ.	શેઠ.
ચતુર હોય તે ચેતજો, ચીતે ચક્રેરે ખેસી;	
નર કાષ જીતી ગયા નહી, આ વણજમરે પેસી.	શેઠ.
સોધી કાઢી સાચા શેઠને. વેપાર વધારયો;	
લેખુરે ચોખુ ખાપનું, આલીને પરવારયો.	શેઠ.
નીરબે થઇ નાણું કર્યું, ઢાંક્યુંરે દેવાળું;	
કહે માંડણ હવે નહી કરું, ધોળા ઉપર કાળું.	શેઠ.

પ્રજ્ઞાતીયું ૨૨ મું.

નારાયણનું નામજ લેતાં વારે તેને તણએરે;
 મનસા વાચા કરમણા કરીને, લક્ષ્મીવરને બજએરે.
 કુળને તણએ કુટુંબને તણએ, માને ખાપરે.

ભગતની સુત દારાને તજીએ, જેમ તને કંચુકી સાપરે. ના.
 પ્રથમ પિતા પ્રહ્લાદને તજ્યા, નવ તજ્યા હરીના નામરે;
 ભરત શતરૂપને તજીરે જનેતા નવ તજ્યા શ્રી રામરે. ના.
 રૂપિ પત્ની શ્રી હરીને કાળે, તજ્યા નીજ ભરથારે;
 વ્રત વનીતા વીહલને કાળે, ગર્વે તજ વન ચાલી;
 ભણે નરસપ્તયો વંદાવનમાં, મોહન સાથે મહાલીરે. ના.

પ્રભાતીયું ૨૩ મું.

જ્યાં લગી આત્મા તત્ત્વ ચિન્થો નહી, ત્યાંલગી સાધના સર્વે જુઠી;
 મનુષ્યાદેહ તારી એમ એળે ગઇ, ભાવકની જેમ વ્રષ્ટી વુઠી. જ્યાં.
 શું થયું ધ્યાન ને સ્નાન કરવા થકી, શું થયું ઘેર રહી દાન દીધે,
 શું થયું ધરી જટા ભરમ લેખન કરે, શું થયું લાલ લોચન કીધે,
 શું થયું તપને તીરથ કીધા થકી, શું થયું માળા ગ્રહી નામ લીજે
 શું થયું તીલકને તુળશી ધર્યા થકી. શું થયું ગંગાજળ પાન પીધે
 શું થયું વેદ બ્યાકરણ વાણી વહે, શું થયું વરણના ભેદ આણે જ્યાં
 એહ પડપંથ સહુ પેટ ભરવા તણા, આત્મરામ પરીબ્રહ્મ ન જાણે.
 ભણે નરસપ્તયો કહે તત્ત્વ દરશન વીના રત્ન ચીંતામણી જન્મ ખોયો.

પ્રભાતીયું ૨૪ મું.

શા સુખે મુતો સંભાર શ્રીનાથને, હાથ તે હરી વીના કાણુ રહાવે;
 માતને તાત સુત ભાત ટોળે મળ્યા, દોહલી વેળા તે દુર જાએ. શા.
 હિંધે મસ્તકે હતો ઉગ્ર તપ આહરી, ભક્તિ કરી ભગવાન ફેરી;
 અવતરી પાસ બંધાયો, માયા તણા, લટપટી લાલચે લીધો ઘેરી,
 દીવસે ચોદશ ભમ્યો જ્ઞાત નિંદ્રા વિષે, સ્વપ્નમાં સાંભરે મોટી માયા;
 પલક પરીવાર નહી હરીને મળવાતણો, જ્યાંલગી જીવ સંજોગ કાયા,
 ધન પામે કરી મોહી રહ્યા લોભીયા, વેદના વિચારી નરક કેરો.

નાથ ત્રીલોકના હરીને સંભાળીયા, જગારે રાખ્યો તો જઠરાગમાં ઘેરી
જગ્યરે છવડા વાજ આપ્યા ધણી, કેટલો એક પ્રતિબોધ દીજો;
નરસીના રવાનીને નીત્ય સંભારતા, દેહના દુઃખને દુર કીજો;

પ્રભાતીયું ૨૫ મું

મારા નાથજી મુકોને ભકતી દેજો સદા, દીન જાણીને સંભાળ લેજો.
ભકિત આપી ભલા ભાવથી ભુજા, અંતે આવી અહોનીશ રહેજો,
ભકિત કારણ મારો દેહ દુરમળ દળે, દેહ કારણ રખે રતેહ જાયે.
આજ મન સાથ જહુનાથ જે વીસરે, વળતી વડે મારી કાણ થાયે;
કરમ કથા કરી ખાણુ ચારે ભારી, નામવા નીમરયો નામ ખારી,
કરમ કીરતન વિના દેહ જાએ વૃથા, જોમ રહે જુગરે દુખ હારી.
ભવ વિષે ભુડતાં વાર ને જીમ નહી, ગાંઠ અહીં મુજને કાણુ રાખે;
અહપ આયુષ્યમાં કહપ મનુષ્ય, આજ કીધું વળી કામ કરને.
આસનો કાંઈ વિશ્વાસ સહી આ મમે, આશ અધુરી એમ મરવું;
ઉત્તમ મધ્યમ મરણ તું વીરલા; પ્રગટ થયુરે દરશન પમાડો;
નરસંખ્યો રંકને ટંક કરણા કરી, દીનમાંધુ વળ્યો આંક આડો.

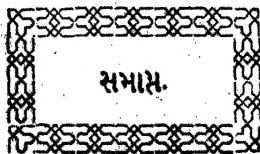
પ્રભાતીયું ૨૬ મું.

મુજ અમળાને મોટીરે મીરાંતો, શામળો ધરણું મારે સાચુરે;
બાળી ધણવું વીઠલ વર ફેરી, હાર હરીના મારે હાથએ,
મીતમાળા અતુરભુજ ચુડલો. શીદ સોની ઘેર જાએ. મુ.
હાંઝરીયાં જગજીવન ફેરાં, કશ કલ્યાને કાંખીરે;
ચીજવા હુલસા રામનારણની, અણવટ અંતહ જામીરે.
ચેટી ધણવું પુરસ્કૃતમ ફેરી, ત્રિકમ ફેર તાણુરે,
કુચી કરાવુ કરણાનંદ ફેરી, તેમાં ધરણુ મારેરે. મુ.

સાસરવાસો સજીરે ખેઠા, હવે નથી કાંઈ કાંઈ,
ખાઈ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણ હરોને ચરણે જાયુરે. મુ.

પ્રભાતીયુ' ૨૭ મુ.

સાધુ સાચે લખે ચરણ ગોવીંદના, માનવી દેહ તત્ત્વ કહીએ;
કશ કહી કશ કહો વળી કણ કહી, કણ કહેતાં મુખ લઈએ.
કરપણ સેવા તણી અવર મચ્છા કરે, મુઠ મતી માનવી કાંઈ ન જાણે.
કૃષ્ણનું નામ રાખે દુનિયા વીસરે ધન્યમાં ધન્યએ કૃષ્ણને પ્રમાણે.
જેને જોવા મહા મુનીજ વન જામે, વીડલો વનમાં ગાયો ચારે,
મણે નરસંધ્યો જે ચતુર નર તે ખરો, અકનીશ શ્રીકૃષ્ણ ધારે;
સાકર સાકર સાકર શામળા, સનમુખ આવીને જીઓને આજ.
ધું અમો નાગરા હક લઈ ખોલશુ લોપશુ ત્રીકમ તારી લાજ,
ગોખળમાલ તું મલપતો કાનજી, આહીર નીત લેતો ચોરી,
ચંચળ નેણશું મુખ નથી ખોલતો, હવે અમે લાજ ખોલશું તારી
બહુ પેરે ગોપીને લાડ લડાવીયાં, અનન્ન આહીરરૂપે જોતો ચાખી;
નટવર વેશ થઈ ભોગ લીલા કરે, નરસંધ્યા સંગથી શોખી રાખી.

મહાત્માજી

તથવા પ્રેમની પ્રતિમા.

જો તમે તમારા બાલા બચ્ચાઓનું બહેતર ચાહતા હો ?
તેમની જીવન નીકા સુખરૂપ નિર્વિધને પસાર થાય તેમ ધરજી
ધરાવતા હો, તેમના પવિત્ર કાર્યોથી તમારી જાતને પવિત્ર સમ-
જતા હો, વળી પવિત્ર પ્રેમથી હૃદયો એક બીજાને પૂર્ણ સંસાર
રહેતાં કેટલાં કેટલાં દુઃખો સહન કરે છે. નરાધમો અને ચંડાળ-
વૃત્તિના આત્મ જનો તેમના ઉપર કેવા જીવંતો ગુના છે. તેનો
આભેદુષ્ઠ ચીતાર રજી છે. લગભગ ડેમી ફોર્મ કરે પાકું
સોનેરી પુંડું સુંદર ફાલો ડોમત રૂ. ૨-૮-૦ પોષ્ટેજ જુદું.

તૈયાર છે !

વાંચો ?

જરૂર

વાંચો !

કલીયુગના રાક્ષસો.

કાળા મોઢાના કાળા કૃત્ય કરનાર કલીયુગના રાક્ષસો ન
જોયા હોય તો એક વખત આ પુસ્તક વાંચો. અઘોર ભયંકર
કૃત્યોને પ્રાધાન્ય પદ આપી તે વડેજ પોતાનું જીવનન ચલાવતા
અને હજારો મરીમોને પોતાના પંજામાં ફસાવતા તેવા બચવા
ખાતર જરૂર સવા રૂપિયા ખરચી નાખી આ પુસ્તક મંગાવો
વખત ઉપર તે તમોને હજારો રૂપિયાનો નીતિ અને ધર્મ
ફાયદો કરાવશે પુસ્તક ડેમી ૮ પેજ ૧૪ ફોર્મનું પાકું પુંડું
તૈયાર છે.

લખો:—જીકસેલર સુખલાલ નાથલાલ

રીઝીરોડ—અમદાવાદ.

દરેક મામતા જીકસેલર પાસેથી મળશે.

